

Vintereventyr

af Susanne Lund o.a.

Illustreret af Casper Richter

Vintereventyr

Susanne Lund o.a.

Læseprøve af 1. udgave 2017

Illustrator | Casper Richter

Redaktør | Regitze Xenia Rokkedahl

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Vintereventyr

af Susanne Lund o.a.

Illustreret af Casper Richter

DreamLitt

Bogen indeholder følgende 12 vintereventyr:

Silkeposen

Julepynt og vinterglæde

Da vinteren forsvandt

Mias juleventyr

Det fortryllede drivhus

Eventyret om Sne

Kong Vinters datter

De vinterfødte

Vinterdragen

Nådesløse juleønsker

Vinterhaven

Julehjertet

Dette er en læseprøve af *Vintereventyr*

Silkeposen

af Susanne Lund

Der var engang en pige, der boede i udkanten af en kæmpe-mæssig skov. Det var i december, og pigens forældre havde travlt med juleforberedelserne.

„Vil du ikke være med?“ spurgte pigens mor. „Vi skal hænge neg ud til fuglene!“

„Ikke lige nu,“ svarede pigen, „jeg er lidt trist.“

„Vil du med ud og fælde vores juletræ?“ spurgte pigens far. „Vi spænder hesten for kanen, og vi skal finde det allerpæneste.“

„Nej, jeg er ikke rigtig i humør,“ svarede pigen, „måske i morgen!“

Nu sad hun og kiggede ud. Med albuerne i vindueskarmen og hagen tungt hvilende i hænderne. Hun så forældrene hjælpe hinanden med at sætte lanterner op i havens træer. Hun så også, at sneen var grå, skoven mørk og farveløs og ... *Hvad sker der?* tænkte pigen, *jeg er jo slet ikke glad!* Hun gik ud til sine forældre og sagde:

„Jeg glæder mig slet ikke til jul, som jeg plejer. Hvad skal jeg gøre?“ Pigens far kiggede på hende. Længe. Så kiggede forældrene på hinanden.

„Er det mon nu?“ spurgte moren. Faren nikkede.

„Det er tid for dig at tage af sted,“ sagde han. „Du skal nok klare det!“

„Hvor skal jeg hen?“ spurgte pigen.

„Du finder din vej,“ sagde han. „Du vil selv vide, hvornår det

er tid at komme tilbage.“ Moren smurte en stor madpakke og lagde den i pigens rygsæk.

„Husk, vi elsker dig!“ sagde hun.

Pigen tog jakke og rygsæk på, gik ud af haven og ind på skovstien. Bag hende stod forældrene tæt sammen og så efter hende. Hun vinkede og begyndte sin vandring.

Den første del af skoven var velkendt. Hun havde løbet rundt her massevis af gange, og hun kendte hvert et træ og hver en sti. I dag syntes hun, at skoven var grim og kedelig. Et par fugle skræppede op, og der lugtede. Hun vidste, at skoven var kæmpestor. Endda så stor, at man måtte overnatte undervejs, hvis man skulle helt igennem den. Hun vidste også, at der på den anden side lå en stor by, men hun havde aldrig været der.

Hun travede af sted. Rygsækken klaskede mod ryggen for hvert skridt, hun tog. Alt omkring hende var trist, syntes hun. Ligesom hende selv. Hun sparkede til en knold, og hun samlede en kæp op. Der lå sne på grenene over hende, og hun slog løs med kæppen. Slagene fik sneen til at drysse ned i hendes nakke, som blev kold og våd. Hun traskede videre. Hun havde aldrig før oplevet, hvor intetsigende skoven var. Før nu. Brunpletet, kold og klam. Og med ækle lyde.

Hun gik og gik. Det blev eftermiddag, og det blev aften. Hun var træt og sulten. Hun havde helt glemt at spise sin madpakke. Det var også blevet mørkt. Hun kunne kun lige skimte stien. Hvor skulle hun sove? Mon hendes mor havde pakket et tæppe? Og skulle hun bare ligge i skovbunden? Hun gik lidt hurtigere. Hvad med vilde dyr? Der var bjørne i skoven. Og måske også ...? Hun turde ikke tænke tanken til ende. Hun begyndte at småløbe. Var der ikke en lyd bag hende? Hun kiggede sig over skulderen og faldt. Mens hun lå der, kunne hun mærke, at hun havde slået

sit knæ. Hendes øjne fyldtes med tårer, som hun prøvede at tørre af med jakkeærmet.

Da hun kunne se igen, fik hun øje på noget, der lignede lys. Hun kneb øjnene sammen og kiggede godt efter. Der var noget! Langt væk. Hun rejste sig hurtigt og begyndte at bevæge sig i lysets retning. Da hun var tættere på, kunne hun skimte omridset af en hytte. Hendes hjerte slog hurtigt. Hun var lettet, men også nervøs. Hvad eller hvem gemte sig mon derinde?

Hun bankede på døren. Der skete ingenting. Hun bankede igen, og hun ventede. Forsigtigt tog hun i håndtaget og åbnede. Hun kom ind i en lille stue. En gammel kone sad med ryggen mod døren og varmede sig ved et ildsted.

„Hallo,“ sagde pigen stille. „Undskyld, jeg forstyrrer, men må jeg godt komme ind?“ Først nu vendte den gamle sig om og opdagede pigen.

„Kom nærmere!“ sagde hun. Hun havde smilerynker i ansigtet, og pigen var ikke bange længere.

„Du ser ud til at fryse. Kom og sæt dig her ved ilden.“ Pigen tog sin jakke af og trådte hen mod ildstedet, hvor der var en ekstra stol.

„Og imens du får varmen, skal jeg lave lidt mad til dig.“ Pigen tænkte på sin madpakke, som hun ikke havde fået spist, men hun sagde ikke noget. Konen kom tilbage med varm suppe. Pigen spiste i tavshed.

„Hvor skal sådan en lille pige hen?“ spurgte konen, da tallerkenen var tom.

„Jeg ved det faktisk ikke,“ sagde pigen. „Mine forældre har sendt mig af sted, fordi jeg skal ud i verden og finde glæden. Jeg er helt trist, selvom det snart er jul. Nogen skal vistnok hjælpe mig!“ Konen kiggede på pigen.

„Jeg ved, hvad du skal,“ sagde hun. „Men først skal du sove.“

Pigen blev vist ind bagerst i hytten, hvor der stod en ekstra seng. Hun lagde sig under dynen og faldt straks i søvn. Næste morgen vågnede hun ved duften af nybagt brød. Et lille rundt bord var dækket til to, og pigen satte sig hen og spiste sammen med konen.

„Nu skal du høre godt efter,“ sagde den gamle og nippede til sin varme drik. „Du skal fortsætte i samme retning, når du går herfra. Når skoven slutter, kommer du til en stor by. Jeg selv kommer der ikke længere. Jeg tror ikke, mine ben kan bære mig så langt. Og desuden er der en, der en skønne dag finder hytten her. En, der har brug for mig. Og når det sker, vil jeg være hjemme. Men du skal gå. Og du skal lede. Og du vil finde tre gaver. De vil bringe glæden tilbage til dig!“

„Gaver?“ udbrød pigen. Hendes øjne blev store. „Hvordan finder jeg dem? Hvordan ved jeg, at de er til mig?“

„Tag trygt af sted,“ sagde den gamle kone. Hun smilede venligt til pigen. „Medbring denne lille stofpose. Den er syet af silke. Du får brug for den.“ Pigen kløede sig i håret; hun var ikke vant til, at nogen gav hende poser af silke. Men hun sagde ingenting. I stedet mærkede hun på posen. Den var glat og ikke ret stor. Foroven var en snor, der kunne trække den sammen. Hun lagde posen ned i rygsækken, sagde farvel og drog af sted.

„På gensyn,“ sagde den gamle kone. Men pigen var allerede væk.

Skoven var endnu mere vild og ufremkommelig end før. Grim, mørk og uindbydende. Stien var mudret og snoet. Pigen havde ikke forestillet sig, at turen ville være så anstrengende og så lang. Hun gik langsomt nu, og helt foroverbøjet; hun kunne knap løfte fødderne.

Omsider sluttede skoven, og hun stod ved byens port. Hun gik forsigtigt ind. Hun standsede op og kiggede sig omkring. Der

var huse, boder, stræder, veje belagt med brosten og masser af mennesker. De så alle ud til at have travlt, og alle så ud til at være glade. Hun gik rundt på må og få. Hun standsede op ved en bod med honningkager og kiggede lidt, inden hun fortsatte til en bod med legetøj, hun aldrig havde set magen til. Pigen havde altid drømt om at besøge denne by. Nu var hun her. Besøget i sig selv burde gøre hende glad. Det blev hun ikke. Alle steder var der hængt fjollet pynt op. Solen skinnede i den hvide sne, der lå alle steder, og pigen blev blændet. *Irriterende!* tænkte hun. *Mon jeg snart finder pakkerne? Jeg går i hvert fald ikke hjem uden, for dér er heller ikke sjovt at være!* Hun satte sig på en trappesten og kiggede opgivende rundt. Hun kunne ikke se nogen gaver. Ville de være store? Ville de være pakket ind? Og hvordan kunne hun vide, at de var til hende?

Hun fik øje på en mand, der sad på en bænk. Han havde lukkede øjne, men det så ikke ud, som om han sov. En gang imellem, når nogen gik forbi, rakte han hånden ud og sagde noget. Måske var han blind? Pigen rejste sig og gik nærmere. Nu kunne hun høre hans ord:

„Har De en skilling tilovers til en sulten mand?“ De fleste gik forbi uden at bemærke ham, men nogle få standsede op og rakte ham noget, hun ikke kunne se, hvad var. En mønt måske? Pigen kom i tanker om den gode madpakke, hendes mor havde smurt til hende. Hun nærmede sig forsigtigt manden.

„De må få min madpakke; jeg har ikke brug for den,“ sagde hun. Manden drejede hovedet i hendes retning.

„Sikke en rar stemme, du har. Kom og sæt dig!“ Han klappede med den ene hånd på den ledige plads på bænken ved siden af sig.

„Hvad laver du i denne by?“

„Jeg er ude for at lede efter noget, der skal gøre mig glad

igen,“ svarede pigen. „For jeg er ærlig talt blevet lidt trist. Selvom det endda er jul.“ Den blinde mand begyndte at spise. Han tyggede langsomt, og da han havde sunket første bid, sagde han:

„Glæden findes i dig selv!“

„Nej, den er væk,“ sagde pigen, „og jeg bliver først glad igen, når jeg har fået tre gaver!“

„Javel!“ sagde manden. „Ser man det.“ De sad lidt, uden at nogen af dem sagde noget. Manden rømmede sig:

„Hør godt efter.“ Hans stemme blev mild. „Ved du, hvad jeg husker bedst, fra da jeg kunne se?“

„Næh!“ Pigen kiggede utålmodigt rundt.

„Det, jeg husker,“ sagde han langsomt, „er solens glimt i sneen ved juletid.“ Han tog en slurk vand. Pigen forstod, at han ville sige mere. Han fortsatte med dæmpet stemme:

„Og stjernerne, der funkler som tusindvis af diamanter på en mørk vinterhimmel.“

Han tav stille. Så drejede han sit ansigt, så det vendte direkte mod hendes, og sagde:

„Men allermest husker jeg synet af glæden i øjnene hos mennesker, der er sammen.“ Han vendte hovedet bort igen. Pigen sad lidt. Så virrede hun med hovedet. Hun var ikke vant til at høre den slags ord. Hun hoppede ned fra bænken.

„Nå, jeg må videre; jeg skal ud og finde gaver.“

„Jeg ønsker for dig, at du finder, hvad du søger,“ sagde manden.

„Men vent lige lidt! Jeg har noget til dig.“ Han tog en glaskugle op fra sin lomme og rakte den i pigens retning.

„Den skal du kigge i en gang imellem. Den vil minde dig om, at du skal huske at se! Tak for din dejlige mad.“ Pigen fandt silkeposen frem fra rygsækken og lagde glaskuglen deri.

„God tur!“ sagde manden. Hun hørte ham ikke; hun var allerede videre.

Hver gang pigen passerede et nyt hjørne, kiggede hun efter pakker. Oppe og nede. Hun lagde nu også mærke til, at husene var smukt pyntede. På et torv stod et farvestrålende juletræ. Hun opdagede, at skæret fra dets lys fik de omkringstående mennesker til at se venligere ud. Som om træet udsendte et magisk skær. Og hun mærkede et lille, forsigtigt smil snige sig frem på sit ansigt.

Pludselig hørte pigen råb og larm. Hun vendte sig efter lyden og så, at folk sprang for livet, fordi en hestevogn kom buldrende med al for høj fart. Det var tydeligt, at kusken, der stod op på vognen og havde fat i tømmerne, havde mistet kontrollen. Vognen styrede direkte mod en spinkel, ung kvinde, der stod midt ude på vejen. Hun havde ryggen mod postyret og reagerede slet ikke, som om hun ikke ænsede larmen. Pigen opfangede, hvad der snart ville ske, og hun sprang af sted, kastede sig frem og skubbede den unge kvinde af vejen, så de begge to væltede. Det var lige i rette tid til at undgå de løbske heste. De lå helt stille lidt. Så rejste den lille kvinde sig hurtigt op. Hun tog sig til skulderen og så på pigen med opspilede øjne. Hun kiggede sig hastigt omkring og ville til at gå.

„Vent lidt!“ Pigen kom på benene og tog hende i armen. „Jeg ville jo bare hjælpe dig!“ Kvinden fik tårer i øjnene, satte sig på kanten af en brønd og gemte sit ansigt i hænderne.

„Jamen græder du? Der skete jo ikke noget?“ Kvinden snøftede og tog en lille tavle og et stykke kridt frem fra sin kjolelomme. Pigen hoppede op og satte sig ved siden af kvinden på brøndkanten. Hun skrev med fin og sirlig skrift: „Jeg er døv og kan hverken høre eller tale. Undskyld. Jeg bliver så nemt forskrækket, men du

har reddet mit liv. Hvordan kan jeg takke dig?“ Hun tørrede sine øjne med bagsiden af hånden. Pigen læste beskeden. Hun kiggede på kvinden og så, at hun smilede. Pigen tog tavlen og skrev: „Ved du, hvor jeg finder tre gaver her i byen? De er til mig, og jeg bliver ikke glad, før jeg får dem.“

„Nej, jeg ved slet ikke noget om gaver,“ skrev kvinden.

„Men nu ser du glad ud. Selv om du ikke kender til gaver. Hvordan kan det lade sig gøre?“ skrev pigen efter at have tænkt sig om. Den unge kvinde så på pigen. Derefter lukkede hun øjnene, og der kom et endnu større smil frem på hendes ansigt. Hun tog tavlen og skrev:

„Fordi jeg husker! Jeg husker lyden af sne, der knirker, når man går i frostvej. Og lyden af klokker, der ringer julen ind. Men allermest fordi jeg husker lyden af glæde i stemmerne hos mennesker, der er sammen.“ Pigen læste ordene og rynkede panden. Hun var ikke vant til at læse den slags ord.

„Jeg må videre. Der er gaver, der skal findes!“ skrev hun, før hun hoppede ned fra brøndkanten og ville til at gå. Kvinden rørte hende på skulderen og gjorde tegn til, at hun skulle vente. Kvinden tog en lille klokke frem, rakte den til pigen og skrev: „Ryst den en gang imellem. Lyden vil minde dig om, at du skal huske at lytte. Jeg håber, du finder, hvad du søger.“ Pigen fandt igen silkeposen frem, åbnede den og lagde klokken ned til glaskuglen og skyndte sig videre.

Nu befandt pigen sig i udkanten af byen. Hun smilede. Hun hørte, hvordan folk talte til hinanden med glade stemmer. Hun hørte lyden af julemusik, der strømmede gennem de små stræder forskellige steder fra. Og hun hørte en kirkeklokke, der ringede så smukt, at hun måtte gå efter dens lyd. Hun blev ivrig. Måske var hun tæt på gaverne nu?

Hun fik øje på en lille kirke for enden af vejen. Hun var ikke i tvivl om, at hun skulle derhen. I gærdet var en låge, som hun åbnede forsigtigt. Kirkegården var noget af det smukkeste, hun havde set. Gravene var pyntet med lys og blomster. Der sad fugle i buskene og sang vidunderligt og vemodigt. Sneen lå i bløde puder og indhyllede det hele i hvidt med skær fra alle farver. I det fjerneste hjørne så hun en dreng foran en gravsten. Han var kun halvt så gammel som hun. Hun gik helt hen til ham.

„Kender du dem, der er begravet dér?“ spurgte pigen. Drengen kiggede lidt på hende og nikkede. Pigen læste på stenen. Der stod både et mandenavn og et kvindenavn. Hun forstod!

„Hvem bor du så hos?“

„Ingen.“

„Ingen?“

Drengen nikkede igen.

„Hvad med dig?“ spurgte han. „Bor du heller ikke hos nogen?“

„Jo, men de bor helt ovre på den anden side af skoven.“

„Af skoven? Har du været igennem skoven?“ Han lavede op og så forventningsfuldt på pigen.

„Ja,“ sagde hun, „jeg er kommet hele vejen til byen her for at finde tre gaver, så jeg kan blive glad igen. Jeg er nemlig lidt trist, forstår du. Selvom det snart er jul. Måske kan du hjælpe mig med at finde dem?“ Drengen svarede ikke. I stedet rakte han hende forsigtigt en sten, han havde haft i lommen.

„Du må godt holde den,“ sagde han. Den var helt blank af at blive holdt.

„En sten!“ sagde pigen. „Hvorfor skal jeg holde den?“ Drengen var stille lidt. Så sagde han: „Når jeg længes efter min mor og min far, mærker jeg på stenen. Også selv om den er nede i min lomme. Og så er det, som om jeg husker dem lidt bedre.“

„Du må rigtig gerne følges med mig ud og lede,“ sagde pigen. „Vi kan ...“ Hun afbrød sig selv og tav. Pludselig var det blevet svært at tale om pakkerne.

„Har du slet ingen familie?“ spurgte hun i stedet.

„Jo,“ svarede drengen sørgmodigt. „Min mormor! Men hun bor langt inde i skoven, og der må jeg ikke gå ind alene.“

„Hvorfor kommer hun så ikke og henter dig?“

„Hun kan ikke gå ret godt. Hun er gammel. Du må godt få min sten, hvis jeg må følges med dig.“ Han rakte den til hende igen. Pigen fandt for tredje gang sin silkepose frem og åbnede den. Hun tog imod stenen og lagde den forsigtigt ned til glaskuglen og klokken. Nu var der tre ting. Fra tre forskellige mennesker.

Hun kiggede på drengen. Noget rørte sig i hende. Hun begyndte at forstå. Hun satte sig ned. Hun tog glaskuglen frem, kiggede gennem den og huskede, hvad den blinde mand havde sagt. Hun ringede med den lille klokke, lyttede til lyden og huskede, hvad den unge, døve kvinde havde skrevet. Og hun mærkede på den blankslidte sten og følte, at hun kunne gøre noget for drengen. Et stort smil bredte sig på hendes ansigt.

Med ét vidste hun, hvad hun skulle. Hun fyldtes af en stor glæde, mens hun tog drengen i hånden og sagde: „Kom med mig. Jeg skal følge dig til din mormor i skoven!“ De fulgtes ud af byen, der nu overgik sig selv i skønhed. Pigen så, hørte og følte. Hun nærmest dansede hen ad vejen med drengen ved sin side. Han grinede højt.

„Er du glad nu?“ spurgte han. Hun svarede ikke, løftede ham bare højt op i luften og svingede ham rundt.

De begyndte vandringen gennem skoven, som var helt forandret. Sneen lå som et glimtende tæppe på træernes grene, og solskinet kastede lysskær mellem stammerne. Man kunne høre den skønneste fuglesang, selvom det var midt i december. Snart

var de ved den gamle kones hytte. Hun stod udenfor og ventede. Da hun så de to komme gående, bredte hun armene ud, og drengen løb hen og kastede sig i favnen på sin mormor. Hun løftede ham op og holdt ham tæt ind til sig.

„Jeg vidste, I ville komme,“ sagde den gamle. „Jeg vidste det!“

„Fik du fyldt posen?“ spurgte hun pigen, da hun igen havde sluppet drengen.

„Kendte du til glaskuglen, klokken og stenen?“ spurgte pigen forundret. „Nå ja, selvfølgelig gjorde du det!“

Den gamle kone smilede til hende. „Jeg vil gerne have, at du afleverer dem. Jeg kan se, at du ikke har brug for dem længere.“

„Nemlig!“ sagde pigen, som var i så højt humør, at hun næsten ikke kunne stå stille.

„Nu kan de ligge godt gemt her hos mig. I den gamle silkepose!“ sagde konen og så tilfreds ud.

„Vi har et stort hus,“ sagde pigen. „Der kan vi være alle sammen. Jeg vil løbe hjem til min mor og far og spørge, om I ikke kan komme og fejre jul hos os. Nej, hvor bliver de glade!“

„Den gamle kiggede på pigen og sagde: „Tak! Det vil vi gerne tage imod. Men hør nu, hvad dine forældre siger.“ Den lille dreng trykkede sig ind til sin mormor. Smilet fyldte hele hans ansigt.

Turen tilbage var langt kortere end før. Pigen spurtede af sted, og hun jublede højt, mens hun løb. Hun fór ind i huset og forklarede med klar stemme og røde kinder sine forældre, at den gamle kone og hendes barnebarn havde brug for at blive hentet. De forstod straks, og faren fandt deres kane frem og spændte hesten for. I løbet af kort tid havde de hentet konen og drengen ved den hyggelige hytte i den funklende vinterskov.

Faren sad og holdt tømmerne, og de tre sad godt pakket ind bagved. Bjælderne på seletøjet ringede fint og sprødt i takt med

hestens trin. Det var den bedste tur, pigen havde oplevet i kanen. Nogensinde.

Da de nærmede sig huset, kunne de se, at alt stod klart og pyntet til jul. Pigens mor åbnede døren på vid gab, kom ud og kom dem i møde. Indefra huset duftede julemaden, og det var ved at blive mørkt.

„Så blev det rigtig jul!“ sagde pigens mor, mens hun hjalp den gamle kone indenfor. Pigens far løftede drengen, tog pigen i den anden hånd, og alle gik ind for at fejre juleaften.